Bjarne Nigaard, elev på Viborg Katedralskole, matematisk/samfundsfaglig linje fra august 1989 til juni 1992.

Elevrådsformand 1990 – 1992

Næstformand for skolens bestyrelse 1991 – 1992

Uddannet cand. jur fra Aarhus Universitet 1998

Nu chef for Danske Beredskaber (de kommunale redningsberedskaber i Danmark)

--oo00oo--

Da første skoledag i august 1989 oprandt, var det i forlængelse af en helt særlig sommer…

Det årtier gamle geopolitiske Jerntæppe, der havde delt folk og lande under en kold krig, var for alvor begyndt at slå sprækker, og flere steder kunne man mærke, at kræfterne bag ønskerne om mere frihed i Europa var blevet så stærke, at det enten ikke lod sig stoppe, eller kun kunne standses med voldsom magt… Det føltes som om, at hele Verdens fremtid balancerede på en knivsæg.

At træde ind mellem de stoiske søjler på VK, fornemme de mange foregående generationers ånd og arv, og at skulle begynde at forme sit eget voksenliv i netop disse rammer i denne tid, fik mig mange gange til næsten at tabe pusten mentalt – men det gjorde og gør mig også stolt at have været en del af en institution med sådan et storslået vingefang.

For i takt med, at det hen over de første måneder af gymnasietiden viste sig, at Muren faldt, at folk og lande kunne genforenes, og at troen på demokrati og en fremtid i fællesskab vandt, så voksede indtrykket af, at alt var muligt… Ungdommens gå-på-mod blev bekræftet af en ny verdensorden, hvor Europas muligheder med ét var blevet grænseløse – både fysisk og mentalt. Det gav en optimisme og en helt særlig tro på tingene, der kom til at gennemsyre mine tre fantastiske år på VK.

Lysten til og behovet for at lære og forstå noget nyt blev et kendetegn for tiden. Og det var nok ikke altid bøgerne, der primært nød godt af denne ærgerrighed på livet… De nye ukendte muligheder, og nysgerrigheden for at forstå alt det, der pludseligt var forandret, fik os bl.a. til på VK - eleverne imellem - at arrangere en bustur til den uovertrufne smukke og atter frie stad Prag i efterårsferien 1991. Vi var over 40 elever fra alle tre årgange, der brugte ferien på at køre gennem det nyligt genåbnede DDR, som allerede på rekordtid var blevet til en del af et formelt genforenet Tyskland, men hvor det var tydeligt, at historien ikke var glemt. Og vi omfavnede stemningerne og indtrykkene i den tjekkoslovakiske hovedstad, hvor både gammel og ny

historie, gammel og ny arkitektur, slog benene væk under os, af hver sin årsag og på hver sin måde.

Selvom Jugoslavien på samme tid gik i stykker på en dybt tragisk måde, så ændrede det ikke for alvor på vores indtryk af, at hele Verden lå åben for os. Og paradoksalt nok betød netop krigen på Balkan, at vi alle fik en af de mest uerstattelige minder med os fra vores studentertid.

Vi havde på tredje årgang besluttet at holde det store, fælles dimissionsbal i juni 1992 på plænen foran skolen, i et til lejligheden opsat kæmpe cirkustelt. For som allerede beskrevet; for os kunne alting lade sig gøre – troede vi stadig. Samme aften ville skæbnen, at det danske fodboldlandshold, der alene havde sneget sig med til slutrunden om Europamesterskabet på et afbud, skulle spille sin afgørende kamp om at komme videre i turneringen. Jugoslavien var få dage inden turneringsstart blevet udelukket, fordi borgerkrigen var brudt ud hos dem. Og de danske spillere havde smidt badetøfler og solbriller for at tage hjem fra ferie og stille op til EM i Sverige.

I den ene ende af det kæmpe telt, var der i den minimale bar opsat et 15 tommer farve-TV på en hylde. Og efterhånden som aften og kamp skred frem, så må VKs gartner have ærgret sig mere og mere over den meget ensidige trykfordeling på en meget lille plet af skolens græsplæne, hvor vi efterhånden alle stod og sled på de samme få kvadratmeter.

Vi stod i lag, sammenklemte og arm i arm oppe ved den lille bar; alle klasser, alle køn, alle lærere. Med blikket stift rettet mod den alt for lille skærm, hvor Lars Elstrup blev nationalhelt, og sendte os i semifinalen. Ja, vi følte faktisk lidt, at det var os alle sammen, der kom i den semifinale.

De få, der havde valgt at tage sig en kinddans, eller kysse i smug i det modsatte hjørne, eller for den sags skyld hele Viborg, var ikke i tvivl om kampens vinder ved slutfløjt. En kakofoni af hæse, velbrugte og velsmurte studenterstemmer fik teltet til at lette… Og huerne fik endnu en lufttur. Da Danmark få dage senere vandt turneringen, så var det nærmest en uomgængelig afslutning på vores gymnasietid. For alt var jo muligt – også det umulige.

Når jeg tænker tilbage på mine år på VK, så er det med stor ærefrygt og med konstruktivt vemod. Der var så mange gode lærere, så mange fantastiske kammerater, en myriade af uerstattelige minder. Engagement og talent er nok det, der står tydeligst tilbage for mig. Om det så var de dygtige musikere, der lavede storslåede musicals og skabte fed rockstemning til blomsterballerne, de dedikerede kemikere, der brugte næsten al tid og flid på at lære at gøre en forskel for os alle, om det var de ivrigt debatterende samfundsfaglige, med lysten til og troen på at forandre samfund og fremtid, eller om det var nogle helt fjerde eller tolvte slags højniveaugymnasieelever. Alle så de fremad, og gjorde sit til, at vi troede på fællesskabet.

Jeg husker dog måske særligt de få, der kæmpede bravt og klarede den måske vigtigste udfordring. Nemlig dem, der sloges for at holde trit, dem som måtte tage en ekstra tørn med bøger og venner for at komme igennem – og som gjorde det. Fandt en vej mellem vi andre med de alt for store armbevægelser og de alt for højtråbende attituder. Overbeviste sig selv og andre om, at de også på deres måde kunne præstere og nå resultater. Mange af dem ved jeg fik et afgørende kærligt og selvtillidsstyrkende skub fremad – og det føles særligt skønt at følge deres videre succesfulde vej i nutiden.

Jeg bestræber mig den dag i dag stadig på at huske, at netop engagement og ærligt hårdt arbejde, er den perfekte kombination, hvis tingene bliver svære.

Jeg ville ønske, at jeg allerede dengang havde vidst, at det ikke er hverken nødvendigt eller muligt at vide alt. At det aldrig skal være en ambition i sig selv at kunne forklare alt. Særligt fordi jeg i alt for mange tilfælde kom til insistere på at lade som om, at jeg vidste alt – stædigt at holde fast i det, jeg troede var en sandhed. Med tiden kommer nuancerne. Som årene går, kommer indsigt og forståelse. Det forsøger jeg at give videre til mine egne børn, så de kan slippe illusionen om, at de skal vide alt, skal præstere det perfekte, og passe ind i en kunstigt skabt excel-arkskultur om høje gennemsnit og hastig akademisk karriere.

Livet tager os kun med på sin fart en enkelt gang. Og for nogle kan det blive kort. Der gik under 12 år efter studentereksamenen, inden vi mistede den første af mine kære klassekammerater. Jeg savner stadig Bo.

Vi skal nyde hverdagen hver dag, føle indtrykkene, tage stemningerne ind – vi skal huske hele livet at se på muligheder og fremtid, og levere respektfulde og ærlige forsøg på at gøre det bedste. Når man tør gøre det, være sig selv, og prioritere ud fra det man føler rigtigst – så er Verden faktisk stadig grænseløs… På trods af hvad man ellers skulle tro…